

Arrest

nr. 181 612 van 31 januari 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 januari 2017 tot teruggrijping (bijlage 11) en van de beslissing van 26 januari 2017 tot nietigverklaring van een visum, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. GUEORGUIEV, die *loco* advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 26 januari 2017 aan in de luchthaven van Zaventem.

Hij is in het bezit van een paspoort met visum 'type C', geldig van 24 januari 2017 tot en met 28 februari 2017.

Verzoeker wordt staande gehouden en gehoord door de met grenscontrole belaste overheden, waarna hem de toegang wordt geweigerd. Verzoeker wordt ondervraagd door de Federale Politie te Zaventem op 26 januari 2017.

Op 26 januari 2017 wordt de beslissing tot teruggrijping genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Op 26.01.2017 om 15:36 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL,
Werd door ondergetekende,*

.....

de heer:

naam N. K voornaam Y M

geboren op (...)1980 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document PASPOORT nummer (...)

afgegeven te M. op : 07.01.2016

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door BNL2

geldig van 24.01.2017 tot 28.02.2017

voor een duur van 20 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit CASABLANCA met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

☐ *(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden, maar kan geen enkel document voorleggen waaruit de planning van een toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info of reisbrochures of hotelreservatie). Betrokkene beweert vrienden of familie te komen bezoeken maar kan nauwelijks namen noemen waaruit het dan ook duidelijk is dat hij niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt.

(...)."

Op 26 januari 2017 wordt tevens de beslissing tot nietigverklaring van het visum genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...)

Werd

Uw visumaanvraag onderzocht

Uw visum onderzocht, Nummer (...), afgegeven 12.01.2017

(...)

Het visum is nietig verklaard (...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a) II en artikel 34, 1/2-) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden, maar kan geen enkel document voorleggen waaruit de planning van een toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info of reisbrochures of hotelreservatie). Betrokkene beweert vrienden of familie te komen bezoeken maar kan nauwelijks

namen noemen waaruit het dan ook duidelijk is dat hij niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt (...)."

Op 26 januari 2017 wordt verzoeker 's avonds de mogelijkheid gegeven om een vragenlijst in te vullen maar hij weigert dit.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed, wat de beslissing tot terugnijving betreft. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. De beslissing tot nietigverklaring van het visum hangt hier nauw mee samen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker zet een enig middel uiteen, dat luidt als volgt:

“EEN EERSTE EN ENIG MIDDEL GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN ART. 3 EN 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980; VAN ART. 21, 34 VAN DE VERORDENING (EG) NR. 810/2009 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 13 JULI 2009 TOT VASTSTELLING VAN EEN GEMEENSCHAPPELIJKE VISUMCODE (VISUMCODE)N ARTIKEL 8 VAN HET EVRM EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, VAN HET LEGALITEITSBEGINSEL, VAN HET PRINCIPE VAN DE MACHTSOVERSCHRIJDING, VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EN VAN HET ONTBREKEN VAN EEN RECHTENS EN FEITELIJKE JUISTE GRONDSLAG.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

Artikel 34 van de Visumcode bepaalt tenslotte wat volgt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Het voorleggen van de betreffende documenten dient om niet zozeer de authenticiteit van deze documenten te kunnen nagedaan maar om het doel van het verblijf te kunnen nagaan.

Eenzijds verklaarde verzoeker dat hij een visum had aangevraagd louter in het kader van een privéreis en dus om deze reden geen gebruik heeft gemaakt van zijn dienstpaspoort waarmee hij reeds 3 maal de Schengenzone is binnengekomen.

Ook verklaarde bij de grenscontrole verzoeker dat hij de intentie had om samen met zijn stiefbroer België beter te leren kennen en dat deze broer hem in België wegwijs zal maken en de voor hun interessante trekpleisters zal tonen.

Bij de controle van het doel van het verblijf werd aan verzoeker evenwel niet de naam en de contactgegevens van deze persoon gevraagd. Uiteraard kent verzoeker de naam van zijn stiefbroer, is hij in het bezit van diens telefoonnummer, adresgegevens enz. Beiden waren bovendien van plan om bij de moeder van de stiefbroer te verblijven te Braine L'Alleud tijdens de vakantie van verzoeker.

Het kan verzoeker niet worden verweten niet spontaan deze informatie te hebben gegeven zonder dat er enige aanzet daartoe werd gegeven door de grenspolitie. Wanneer men spreekt over vrienden of familie tegen derden noemt geen enkel redelijk denkend persoon onmiddellijk de naam en toenaam maar men zegt enkel mijn (stief)broer, mijn echtgenoot enz. Men noemt pas namen nadat deze derde verdere interesse vertoont en op het onderwerp ingaat.

Bij het verhoor door de grenspolitie heeft verzoeker duidelijk verklaard dat hij de intentie had om samen met zijn stiefbroer België te ontdekken en hier zijn vakantie door te brengen maar vervolgens werd door de grenspolitie niet doorgevraagd. Bij verdere ondervraging zou te meer blijken dat diens stiefbroer de Belgische nationaliteit heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept terwijl het enigste weigeringsmotief juist handelt over het gegeven dat verzoeker geen namen zou kunnen noemen (sic).

Artikel 34 van de Visumcode laat enkel toe om een visum nietig te verklaren indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze zou zijn verkregen. Een lichte twijfel is vanuit dat opzicht onvoldoende.

Verzoeker heeft daarentegen vele elementen bijgebracht die hem het voordeel van de twijfel gunden namelijk, het feit dat hij zeer recent nog het Schengengebied is binnengekomen met een dienstpaspoort en vanzelfsprekend tijdig was vertrokken, het feit dat hij een geldig retourticket kan voorleggen, het gegeven dat hij een vaste betrekking heeft bij de Nationale Bank van Congo, hij voor de betreffende periode een brief voorlegt dat het verlof werd toegekend en het feit dat hij verklaart een (stief) broer in België te hebben die hem hier wegwijs zal maken.

Ten overvloede brengt verzoeker nog een nota bij diens werkgeer dat hij op missie moet van 20 februari 2017 tot en met 24 februari 2017 naar Gabon gelegen in Centraal Afrika.

Er zijn dan ook geen redenen voor handen om te twifelen aan de intenties van verzoekende partij.

Al deze elementen zijn bovendien opgenomen in het administratief dossier en ondersteunen de geloofwaardigheid van verzoeker als persoon en het feit dat hij effectief naar België is gekomen om toeristische redenen, te weten vakantie.

Met betrekking tot de hotelreservatie onderstreept verzoekende partij dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft en dit ook staat aan de hand van loonfiches zodat verzoeker redelijkerwijs kan instaan voor accommodatie gedurende zijn verblijf in België indien zijn stiefbroer hem geen onderdak biedt.

Dit lijkt ook niet te worden betwist door de verwerende partij, minstens werd dit niet onderzocht.

Bovendien wijst het gegeven dat hij over geen hotelaccommodatie meer beschikt niet per definitie op een onduidelijk reismotief omdat verzoeker in België een stiefbroer heeft en zo nodig over voldoende geldelijke middelen beschikt voor accommodatie.

Bovendien schendt de bestreden beslissing art. 8 EVRM betreffende het recht op respect voor het privé leven, het familie- en gezinsleven van verzoeker. De stiefbroer van verzoeker is zoals de term al laat vermoeden geen bloedverwant. De man die verzoeker opvoedde was eveneens de vader van diens stiefbroer en heeft gedurende 20 jaar samengewoond met de moeder van verzoeker in Congo. Verzoeker en diens stiefbroer hebben bovendien effectief samen gewoond gedurende 1 jaar in Congo.

Verzoeker beschouwt de vader van zijn stiefbroer dan ook als zijn vader. De stiefvader van verzoeker is inmiddels overleden maar had net als de stiefbroer de Belgische nationaliteit. Het EVRM maakt evenwel geen strikt onderscheid tussen bloedverwantschap of niet dus vindt in casu ook toepassing.

Verzoeker kon er dan ook redelijkerwijs vanuit gaan dat de grenspolitie verdere vragen zou stellen over diens stiefbroer hetgeen verwerende partij echter flagrant heeft nagelaten. Dit is des te meer laakbaar nu verzoeker niet beantwoordt aan het doorsnee profiel van een economische migrant gelet op zijn vaste betrekking bij de Centrale Bank van Congo, diens inkomen enz. en hij vele stukken neerlegde ter staving.

Het getuigt van onzorgvuldig bestuur om minstens met de verklaringen van verzoeker en de stukken van het administratief dossier geen rekening te houden.

Het middel is in al zijn onderdelen ernstig."

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en artikel 32 en 34 van de visumcode. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoeker geen documenten kan voorleggen inzake zijn toeristisch verblijf en dat hij nauwelijks namen kan noemen van familie en vrienden waaruit duidelijk is dat hij niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Reden van de beslissing:

☐ *(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden, maar kan geen enkel document voorleggen waaruit de planning van een toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info of reisbrochures of hotelreservatie). Betrokkene beweert vrienden of familie te komen bezoeken maar kan nauwelijks namen noemen waaruit het dan ook duidelijk is dat hij niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt.”

Verzoeker voert aan dat hij bij de grenscontrole verklaarde dat hij de intentie had om samen met zijn stiefbroer België beter te leren kennen en dat zijn stiefbroer hem de belangrijkste toeristische trekpleisters zou tonen. Er werd hem niet gevraagd naar de naam van de stiefbroer of naar andere contactgegevens, zodat hij die niet vermeld heeft, maar uiteraard kent hij die wel. Beiden waren van plan om te logeren bij de moeder van deze stiefbroer. Verzoeker ontkent niet dat hij deze informatie niet heeft gegeven aan de grenscontrole. Verzoeker benadrukt dat hij wel heeft vermeld dat hij de intentie had om samen met zijn stiefbroer België te ontdekken en zijn vakantie hier door te brengen. Dat hem door de grenscontrole verder geen vragen werden gesteld, kan hem niet worden toegerekend. Verzoeker benadrukt ook dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft zodat hij kan instaan voor zijn accommodatie indien zijn stiefbroer hem geen onderdak zou bieden. Dat hij geen hotelreservatie had, is te wijten aan het feit dat hij hier een stiefbroer heeft en geldelijke middelen voor accommodatie, zodat dit niet per definitie wijst op een onduidelijk reismotief.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier, waarin zich een verslag van de Federale Politie te Zaventem bevindt van 26 januari 2017, blijkt dat verzoekers verklaringen als volgt werden opgenomen:

“Betrokkene verklaart 2 weken in België te zullen verblijven. Hij zal hier zijn vakantie doorbrengen en legt een hotelreservatie voor het IBIS hotel in Dinant voor. Betrokkene heeft geen idee waar Dinant ligt. De reisorganisator heeft het hotel voor hem geboekt. Na telefonisch contact met het IBIS hotel in Dinant, blijkt dat deze reservatie niet bestaat.

Betrokkene kan geen informatie, noch brochures betreffende zijn toeristisch verblijf voorleggen. Hij weet nog niet wat hij juist gaat bezoeken. Misschien gaat hij enige dagen naar Parijs maar ook dat staat nog niet vast.

Betrokkene verklaart enkele kennissen en een halfbroer in België en Frankrijk te hebben maar kan geen verdere gegevens van deze personen voorleggen.

Hij verklaart reeds eerder in Frankrijk en België te zijn geweest om een opleiding te volgen. Hij werkt voor de Centrale Bank van Congo.

We hebben betrokkene ruim de tijd gegeven om meer informatie betreffende zijn verblijf in België voor te leggen maar hij kan niets bedenken.”

Hieruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen steunen op de stukken van het dossier. Verzoeker kon geen informatie geven over zijn toeristisch verblijf in België en hieruit blijkt tevens dat hij tijdens dit gehoor niet vermeld heeft dat hij een stiefbroer heeft in België, die hem zou rondleiden en onderdak bieden. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat hij wel meer informatie had (naam stiefbroer, verblijf bij moeder stiefbroer) maar dit niet gemeld heeft omdat hem er niet naar werd

gevraagd. Blijkens dit verslag van het gehoor werd aan verzoeker de tijd gegeven om meer informatie betreffende zijn verblijf in België te geven.

Tevens wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoeker beschikt over een ticket voor een terugvlucht, verplicht is om een visum kort verblijf te verkrijgen (artikel 14, eerste lid, d) van de visumcode), zodat verzoeker dit niet kan aanwenden als argument om te staven dat hij wel beschikte over documenten om zijn reisdoel te staven.

Er werd op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Wat de beslissing tot teruggrijping betreft, kan een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

2.3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt eveneens onderzocht in samenhang met artikel 34 van de visumcode.

Artikel 34 van de visumcode luidt als volgt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

De tweede bestreden beslissing motiveert als volgt:

“2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a) II en artikel 34, 1/2-) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)
Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden, maar kan geen enkel document voorleggen waaruit de planning van een toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info of reisbrochures of hotelreservatie). Betrokkene beweert vrienden of familie te komen bezoeken maar kan nauwelijks namen noemen waaruit het dan ook duidelijk is dat hij niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt”

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker zijn visum verkreeg na overlegging van onder meer vliegtuigtickets, maar dat bij aankomst op de luchthaven bleek dat zijn reisdoel onduidelijk was, aangezien verzoeker geen documenten kon voorleggen waaruit de planning van een toeristisch verblijf blijkt en geen informatie kon geven over vrienden of familie die hij zou komen bezoeken, zodat het duidelijk is dat verzoeker niet omwille van toeristische doeleinden naar België komt. Zoals *infra* reeds gesteld, strookt deze vaststelling met de gegevens van het dossier, met name verzoekers verklaringen.

In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat het visum op onrechtmatige wijze werd verkregen. Waar verzoeker aanvoert dat er slechts sprake is van twijfel en dat artikel 34 van de visumcode voorschrijft dat er ernstige redenen moeten bestaan, wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat er ernstige redenen waren om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze werd verkregen. Tevens wordt herhaald dat de omstandigheid, dat verzoeker beschikt over een ticket voor een terugvlucht, verplicht is om een visum kort verblijf te verkrijgen (artikel 14, eerste lid, d) van de visumcode), zodat verzoeker dit niet kan aanwenden als argument om te staven dat hij wel beschikte over documenten om zijn reisdoel te staven. Een schending van artikel 34 van de visumcode kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht, wat betreft de beslissing tot nietigverklaring van het visum.

2.3.2.5. Verzoeker voert de schending van artikel 21 van de visumcode aan, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden. Zoals gezegd maakte verzoeker geen gebruik van zijn dienstpaspoot. Wat de nota van zijn werkgever betreft, wordt opgemerkt dat deze niet werd voorgelegd aan het bestuur, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden. Wat de stukken, getoond ter zitting, betreft (twee vervallen paspoorten van de stiefbroer, aanwezig ter zitting, waaruit blijkt dat deze stiefbroer destijds in Congo verbleef) kan hetzelfde worden opgemerkt. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon het bestuur hiermee geen rekening houden, omdat deze informatie nog niet voorlag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht er sprake zou zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hierboven is reeds gebleken dat de bestreden beslissingen op correcte wijze en in alle redelijkheid werden genomen, steunend op de erin vermelde wetsbepalingen. Er is *in casu* geen machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker weigerde een vragenlijst in te vullen, waarin de vraag gesteld wordt naar familieleden. Tijdens zijn verhoor vroeger op de dag verklaarde hij enkele kennissen en een halfbroer in België en Frankrijk te hebben.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij een stiefbroer heeft in België, waarmee hij indertijd één jaar heeft samengewoond in Congo, en verzoeker beschouwt de vader van de stiefbroer (inmiddels overleden) als zijn vader.

Nu verzoeker aan het bestuur geen concrete gegevens heeft meegedeeld aangaande een familiaal of gezinsleven of privéleven in België, terwijl hem daartoe wel de mogelijkheid werd geboden, kon en diende het bestuur hiermee geen rekening te houden

Ook de Raad dient in de huidige stand van het geding vast te stellen dat verzoeker geen enkele concrete informatie over een feitelijk familieleven in België aanbrengt of aannemelijk maakt. Verzoeker beperkt zich tot ongestaafde beweringen, die niet meebrengen dat er in zijn hoofde sprake is van een beschermenswaardig familieleven in België. Er wordt niet ontkend dat verzoeker mogelijk een nauwe band heeft met zijn stiefbroer die vroeger in Congo heeft gewoond, maar in dit opzicht moet worden vermeld dat verzoeker geen band van afhankelijkheid met deze persoon aantoon. Zoals verzoeker zelf zegt, woont en werkt hij in de DRC en beschikt hij over een voldoende inkomen. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan afhankelijk te zijn van deze stiefbroer of dat de stiefbroer afhankelijk is van hem. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met deze stiefbroer.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde (het moeilijk te herstellen ernstig nadeel) dient niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET